Anul al 68-lea

4 PAGINI 4 LEI

P

Nr. 220 Joi 20 Septembrie 1951

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Ad-ției Poștelor și Telecomunicațiilor No 20 064/939

ABONAMENTE CAPITALA
Lei 100 pe lună
Lei 300 „ 3 luni
Lei 600 „ 6 „
Lei 1200 pe 12 luni
Plata prin Centrul de Difuzare a Presei
Str. Const. Mille 14
Tel. 5.28.90.

UNIVERSUL

ABONAMENTE PROVINCIA
Lei 100 pe lună
Lei 300 „ 3 luni
Lei 600 „ 6 „
Lei 1200 pe 12 luni
Plata prin Centrul de Difuzare a Presei din capitalele raioanelor

Apare sub conducerea unui comitet

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10.

Înscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CĂTRE AGRICULTURA VIITORULUI

Paginile ziarelor noastre au cuprins un document călăuzitor, de cea mai mare importanță pentru agricultura românească și pentru desvoltarea întregii economii naționale: Hotărîrea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român asupra muncii pe tărâmul construirii gospodăriilor agricole colective și al întovărășirilor agricole.

Tot ce este nou și bun în agricultura noastră de azi datorăm sectorului ei socialist, format din gospodăriile agricole de Stat, Stațiunile de mașini și tractoare și gospodăriile agricole colective. Primenirea metodelor de cultivare a pământului, ridicarea productivității, introducerea de noi culturi, prețioase pentru economia națională și pentru traiul poporului — toate acestea se fac prin sectorul socialist al agriculturii noastre. Tot pe aici invadează ogoarele mașini agricole moderne care, treptat-treptat, vor înlătura primitivitatea tehnică din agricultură.

Din cuprinsul Hotărîrii rezultă că până acum au fost introduse în munciile agricole aproape 8000 tractoare noi. Urmările n'au întârziat să se manifeste anul acesta, între altele, și prin recolta deosebit de bogată.

Dar elementul hotărîtor în transformarea socialistă a agriculturii îl constituie convingerea țăranilor muncitori — majoritatea populației țării — a trece la unirea lor de bună voie în gospodării agricole colective. Pe acest drum, care va fi un proces social-istoric de durată, țărănimea noastră muncitoare a început să facă pași mari. Hotărîrea Comitetului Central al P.M.R. arată că până acum au luat ființă 1083 gospodării colective cuprinzând 73.438 familii.

Este un prim rezultat al muncii răbdătoare și înțelepte a Partidului pentru lămurirea țărănimii muncitoare asupra avantajelor agriculturii socialiste.

Aceste gospodării au obținut, încă din primii ani ai existenței lor, succese atât de mari, încât ele devin modele de urmat. „Anul acesta deasemenea gospodăriile colective au recoltat în mijlociu (pe republică), cu 25—50% mai multe grâne la hectar decât țăranii cu gospodărie individuală".

Aici trebue să avem în vedere că acest succes al gospodăriilor colective e cu atât mai mare cu cât nici țăranii muncitori individuali n'au obținut recolte slabe, ci dimpotrivă, — și aceasta datorită ajutorului primit dela Stat. Pe baza recoltelor obținute se poate prevedea pentru acest an că țăranii colectiviști vor obține mari cantități de produse agricole — în afară de bani — ca răsplată a muncii lor. Ca urmare a succeselor obținute de gospodăriile colective, se înregistrează o semnificativă adeziune a țăranilor muncitori la gospodăriile colective existente (de pildă gospodăria colectivă „Inainte" din satul Berveni, regiunea Baia-Mare, a crescut dela 42 familii la 554), precum și numeroase cereri ale țăranilor muncitori de a li se permite ființarea de gospodării colective.

In același timp, însă, în spirit autocritic propriu partidului marxist-leninist, Hotărîrea sesizează greșeli și slăbiciuni în munca de construire a gospodăriilor agricole colective. Aceste greșeli și slăbiciuni sunt combătute cu tărie și sincritate. O atare critică fermă denotă marea vigoare și inepuizabilele resurse ale regimului de democrație populară, în care forța conducătoare este Partidul Muncitoresc Român. O atare critică dovedește grija minuțioasă și clarvăzătoare pe care Partidul o poartă în genere desvoltării noastre naționale, întăririi Republicii Populare Române și construirii în cât mai bune condițiuni a edificiului socialist la orașe și sate.

O mare atenție acordă Hotărîrea întăririi gospodăriilor colective existente. Mlădițe de neprețuit ale agriculturii noastre noi, ele trebue să se desvolte cât mai bine nu numai

Teodor Gheorghiu

(Continuare în pag. 2-a)

DECLARAȚIILE CUNOSCUTULUI FIZICIAN FRANCEZ ANDRE LANGEVIN

In cadrul vizitei făcute Marți după amiază la Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii din RPR, cunoscutul fizician francez, prof. André Langevin, s'a întreținut cu membrii Comitetului și cu oameni de știință și cultură din Capitală.

In discuțiile purtate, prof. A. Langevin s'a referit la situația creată în Franța în urma cheltuelilor enorme pentru înarmare făcute de guvern, la ordinul imperialiștilor americani.

Citând chiar ziarele franceze de dreapta, prof. Langevin a arătat că scumpetea și impozitele lovesc din ce în ce mai greu populația muncitoare. Chiar după statisticile oficiale, costul vieții crește în medie cu 24% anual, dar în realitate această creștere este de peste 30%, în timp ce salariile rămân staționare sau cresc în proporții minime. Bugetul suportă greu povara cheltuelilor de armament. Această stare de lucruri are o repercusiune dureroasă asupra sănătății publice, asupra învățământului, asupra cercetărilor științifice. Cărțile sunt foarte scumpe, iar în ultimul an 10 institute de cercetări științifice au trebuit să-și întrerupă activitatea.

Au fost unii care la început au crezut că planul Marshall va ajuta Franța prin creditele acordate. Ei s'au convins însă repede că toate aceste credite erau consumate pe armament. Mai mult decât atât, Jules Moch a promis americanilor să creeze 20 divizii noi în interval de 2 ani. Cum fiecare divizie costă 100 miliarde franci, Franța va trebui să scoată în 2 ani 2.000 miliarde. Banii aceștia îi vor plăti cetățenii francezi, prin impozite din ce în ce mai grele. Prof. Langevin a dat cifre ilustrând creșterea impozitelor și a arătat că din salariul său de profesor i se reține 30% pentru impozite. Acestea lovesc greu și pe comercianți și industriași. Tot armamentul se aduce din America, așa încât fabrici mari franceze de armament ca Schneider produc șine de cale ferată. Până acum, fabrica trimitea aceste șine în China, dar americanii au oprit și acest export, pe motiv că șinele sunt materiale strategice.

Firește că trusturile americane au tot interesul ca stocurile de armament fabricate să se consume repede, pentru a realiza alte beneficii. Deaceea ele împing lumea la război. Dar opoziția oamenilor conștienți din Franța crește puternic. Francezii privesc cu ostilitate din ce în ce mai mare prezența trupelor americane în Franța, precum și acapararea de către americani a presei, radio-ului, cinematografului francez. Deaceea curentul antiamerican și opoziția la politica războinică a guvernului se întărește pe zi ce trece. Astăzi, toată lumea vede adevărata față a marshallizării Franței și tot mai multe voci cer revizuirea concepției atlantice, a Pactului Atlantic.

Prof. Langevin a relevat deasemenea consecințele funeste ale planului Marshall asupra Angliei, care se îndreaptă cu pași repezi spre o adevărată catastrofă economică

Impresiile din țara noastră

Răspunzând la întrebările puse asupra impresiilor sale din țara noastră, prof. Langevin a subliniat importantele realizări pe care le-a constatat, față de vizita făcută acum doi ani la noi. Am vizitat — a spus d-sa — marile șantiere: Canalul Dunăre—Marea Neagră, Casa Scânteii, Hidrocentrala dela

(Continuare în pag. 2-a)

ÎN INTÂMPINAREA „ZILEI FORȚELOR ARMATE ALE R. P. R."

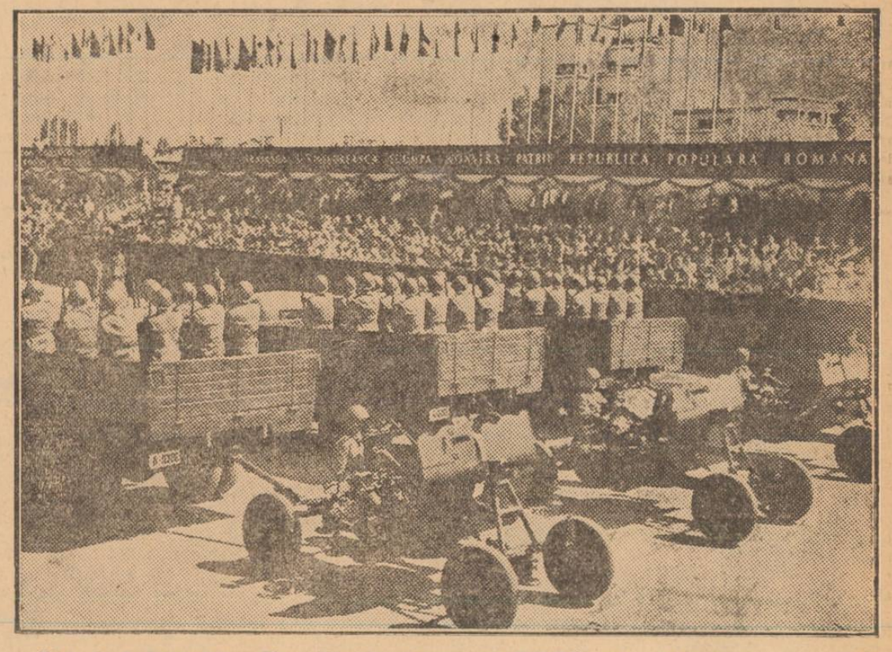

Ziua de 2 Octombrie „Ziua Forțelor Armate ale R.P.R.", este întâmpinată cu multă însuflețire de ostașii Armatei noastre Populare. Ei obțin însemnate succese în pregătirea lor de luptă și politică pentru a deveni buni apărători ai păcii și înfloririi Patriei noastre dragi. Clișeul nostru înfățișează un aspect dela marea paradă pentru sărbătorirea zilei de 23 August anul acesta: Defilarea artileriei antiaeriene, paznicul terestru al spațiului aerian al Patriei noastre.

Ce a adus „ajutorul" american țărilor Europei apusene

de S. NATALOV

Intr'o rezoluție adoptată de curând de Congresul american și înaintată de președintele Statelor-Unite, Truman, președintelui Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., N. M. Șvernik, printre alte afirmații care încearcă să arate „caracterul pașnic" al politicii externe americane, există și afirmația că Statele Unite au acordat „bogățiile și resursele lor ajutorării popoarelor ruinate de război și care suferă din cauza mizeriei". Nu trebue să ai o memorie deosebită ca să observi că această frază a mai figurat odată aproape textual în alt document oficial al Congresului american. Acest document este legea „ajutorării" statelor din Europa Occidentală pe baza planului Marshall, adoptat de Congresul Statelor-Unite în primăvara anului 1948.

De atunci au trecut trei ani. Nu cumva cercurile conducătoare americane vor prin această nouă menționare a faimosului plan Marshall, să spună că au ajutat într'adevăr statelor Europei Occidentale să-și revină de pe urma consecințelor războiului și să scoată popoarele lor din starea de mizerie și ruină în care se află? Să recurgem la mărturia faptelor.

Planul Marshall funcționează de trei ani. A scăzut oare șomajul în țările Europei Occidentale în acest timp? Nu. Șomajul nu numai că n'a scăzut, ci a sporit, în Austria de aproximativ 7 ori, în Belgia de 3 ori, în Danemarca de 3 ori, în Germania Occidentală de 3,5 ori, etc. Nu este mai îmbucurător nici alt indiciu al vieții economice a acestor țări: indexul prețurilor. In ciuda tuturor „binefacerilor" organizatorilor planului Marshall, prețurile în Europa Occidentală cresc necontenit. In Franța ele depășesc acum de 20 de ori nivelul anului 1938, în Italia de 60 de ori, în Anglia aproape în fiecare lună se înregistrează o nouă urcare a prețurilor la zeci de mărturi de primă necesitate. Același lucru se petrece și în alte țări. Poate că fondurile alocate prin planul Marshall se întrebuințează pentru reutilarea și desvoltarea ramurilor pașnice ale industriei? Faptele desmint și aceste presupuneri. In Italia, de pildă, ramurile pașnice ale industriei produc în medie numai 50% din ceeace ar putea să producă, în Belgia industria textilă și industria de încălțăminte își restrâng producția, în Franța decade industria construcțiilor de mașini, etc.

Atunci ce destinație se dă alocațiilor pe baza planului Marshall?

Nu este greu de răspuns la această întrebare. Nu trebue decât să-ți arunci o privire în bugetele militare ale țărilor marshallizate și în indicii producției de război a țărilor respective ca să vezi clar că scopul principal al planului Marshall a constat dela început într'o militarizare intensă a țărilor Europei Occidentale. Astăzi, administratorii acestui plan, la ordinul direct al conducătorilor Uniunii Atlantice, nu numai că acordă țărilor din Europa Occidentală fonduri pentru cheltuelii militare directe, ci și ajută aceste țări să construiască obiective militare și strategice dintre cele mai importante. Administratorul planului Marshall, Foster, a declarat de curând pe față că fondurile în cadrul acestui plan se vor acorda de-acum înainte numai pentru „scopuri strategice" și numai țărilor care vor forța producția de război.

Înfăptuind politica Wall Streetului, cârmuitorii țărilor din Europa Occidentală trec economia lor pe picior de război. O dovedesc în primul rând bugetele militare extrem de umflate ale țărilor respective. Potrivit unor materiale publicate de Senatul american, cheltuelile militare ale membrilor vest-europeni ai Pactului Atlantic vor reprezenta în 1951, 7 miliarde

(Continuare în pag 4-a)

Să cunoaștem opera muzicală a înaintașilor noștri și să învățăm dela ea!

de ZENO VANCEA
Secretar al Uniunii Compozitorilor din R. P. R.

Creația noastră muzicală cunoaște astăzi condiții de înflorire cu totul excepționale, compozitorii bucurându-se din partea partidului și a guvernului de un larg și permanent sprijin, atât ideologic cât și material. Ajutați și îndrumați, legați de viața și creația muzicală a poporului, ei nu au întârziat să se afirme cu lucrări al căror conținut oglindește activitatea celor ce muncesc în patria noastră pentru făurirea unei existențe mai bune și mai fericite.

In lucrările lor muzicale, cu un conținut nou, realist, și care reflectă eforturile oamenilor muncii pentru a dura această nouă viață, liberă de orice exploatare, compozitorii prind a exprima tot mai luminos, gândurile și simțimintele poporului, în graiul muzical al acestuia. Este o muncă artistică la care făurarii artei sunetelor iau parte cu înflăcărare, dar care este, fără îndoială, grea.

Această muncă poate afla un sprijin de seamă în creația înaintașilor muzicii românești.

Dacă este adevărat că aceștia au lucrat, la vremea lor, în condiții politice și sociale cu totul deosebite de ale noastre, arta lor oglindind o altă realitate, nu e mai puțin adevărat totuși că participând, într'o măsură mai mică sau mai mare, la lupta pentru progres în țara noastră și atașați — unii mai mult, alții mai puțin — de creația populară, acești compozitori au ajuns la realizări însemnate pe calea creării unui limbaj muzical național. Cunoașterea operei lor muzicale este, incontestabil, de mare folos pentru activitatea creatoare a compozitorilor noștri de azi.

Așa, de pildă, în domeniul operetei, domeniu în care astăzi înregistrăm un îmbucurător revirlment, avem o bogată moștenire lăsată de înaintașii muzicii noastre: Flechtenmacher („Baba Hârca", „Cetatea Neamțului", „Cinel-Cinel" etc.), Iacob Mureșeanu („Seara mâței"), Ciprian Porumbescu („Crai Nou", „Candidatul Linte" etc.), Eduard Caudella („Hatmanul Baltag"', „Olteanca",, „Fata Răzeșului", „Traian și Dochia" etc.), Tiberiu Brediceanu („Șezătoarea" și „La secerș") și alții.

Fiecare din aceștia are contribuția sa la desăvârșirea și îmbogățirea creației în acest domeniu.

Un alt domeniu cu realizări, în trecut, deosebit de bogate și frumoase, este acela al muzicii corale. Compozitori ca Gavril Muzicescu, Iacob Mureșeanu, Gh. Dima, Ion Vidu, Dumitru Chiriac și Gheorghe Cucu au înzestrat literatura muzicală românească cu creații valoroase, care la timpul lor au constituit mijloace puternice de luptă pentru progres. Așa, bunăoară, într'o epocă în care influențele dăunătoare ale muzicii apusene deveneau din ce în ce mai accentuate, compozițiile corale ale lui Muzicescu, Chiriac și Cucu au reprezentat un moment puternic de afirmare a culturii noastre naționale, populare.

Atât compozițiile lui Ion Vidu, ca „Răsunetul Ardealului", „Peste deal", „Negruța", compozițiile mari corale ale lui Iacob Mureșanu ca „Mănăstirea Argeșului" și ale lui Gheorghe Dima, „Mama lui Ștefan cel Mare" au constituit tot atâtea mijloace de luptă și de afirmare a populației ardelene împotriva impilărilor și tendințelor de desnaționalizare sub dominația habsburgică.

Structura melodică adânc populară, îmbrăcămintarea armonică a acestor melodii și bogăția lor ritmică, pot sluji ca un adevărat îndreptar pentru creațiile corale de azi.

De asemenea, liedul, care este, grație caracterului său accesibil, un gen foarte popular, se poate sprijini la rândul lui, pe bogata literatură muzicală românească din trecut. Dima, Scărlătescu, D. Chiriac, Gh. Ștefănescu și încă alții, ne-au lăsat lieduri de valoare.

Cu deosebire în domeniul operei unde deasemenea se fac sforțări serioase pentru crearea unui repertoriu dramatic corespunzător vremurilor noastre, compozitorii pot găsi o serie de sugestii și învățăminte pline de folos, studiind operele muzicienilor din trecut.

Chiar în cazul când unele din aceste compoziții luate în întregul lor sunt depășite, totuși, din șirul lung al lucrărilor dramatice scrise și executate de către compozitorii de operă din trecut, putem cita „Beizadea Epaminonda" de Caudella, „Fedra" de Gheorghe Ștefănescu, „Nunta tragică" de Alexis Catargi, operele lui Al. Zirra, în frunte cu „Alexandru Lăpușneanu", „Capra cu trei iezi", fragmentul operei comice „Dela Matei citire" de Ion Nona-Ottescu, „Aleodor" de Victor Gheorghiu, „Fata dela Cozia" a lui Emil Monția, apoi operele lui Cohen-Linaru și încă altele. Considerate parțial, ele pot oferi soluții fericite și pentru muzica dramatică de astăzi: pentru arta declamației, a tratării vocilor și orchestrei, a unui colorit dramatic românesc, a caracterizării și conturării muzicale a personagiilor, etc.

Este o scurtă enumerare a genurilor și operelor muzicale în care înaintașii citați au izbutit să creeze o bază de desvoltare a muzicii din țara noastră.

Să subliniem că toți acești compozitori au considerat arta lor ca un mijloc de a împărtăși gândurile lor oamenilor, că ei au socotit arta drept un mijloc activ de progres și că, alături de popor, ei au participat la frământările politice și sociale din țara noastră, unii dintre ei suferind chiar persecuții și închisoare (Flechtenmacher — surghiunit de principele Sturza, Ciprian Porumbescu și Gh. Dima întemnițați de conducătorii claselor exploatatoare din Austro-Ungaria).

Pildă vie de abnegație pentru cauza poporului, acești compozitori, care exprimă categorica negare a principiilor decadente ale artei ca scop în sine, au slujit cu însuflețire, prin muzica lor, cauza poporului.

ECHIPA DE ATLETISM A UNIUNII SOVIETICE PARTICIPĂ LA CAMPIONATELE INTERNAȚIONALE DE ATLETISM ALE R. P. R.

Echipa de atletism a Uniunii Sovietice și-a anunțat participarea la cea de a IV-a ediție a campionatelor internaționale de atletism ale RPR, ce se vor desfășura în zilele de 23, 24 și 25 Septembrie pe Stadionul Republicii.

Prezența excelenților atleți sovietici, reprezentanții celui mai avansat sport din lume, sportul sovietic, alături de cei mai buni atleți ai țărilor de democrație populară, ai R. D. Germane și ai FSGT-Franța, va da o amploare nemaicunoscută acestei competiții.

A sosit în Capitală compozitorul bulgar Petko Stainov

Miercuri dimineață a sosit în Capitală, venind dela Sofia, compozitorul bulgar Petko Stainov, membru al Academiei de Științe a R.P. Bulgaria, laureat al premiului Gheorghi Dimitrov pe anul 1950, care va participa la manifestările din cadrul „Săptămânii Muzicii Românești".

Pe peronul Gării de Nord oaspetele a fost salutat de d. Eugen Rodan, vicepreședinte al Comitetului pentru Artă, Mihail Andricu, vicepreședinte al Uniunii Compozitorilor, Zeno Vancea, secretar al Uniunii Compozitorilor și de reprezentanți ai Institutului de Folclor și ai Operei de Stat din București.

Deasemeni a fost de față Momcio Krumov, atașat de presă al Ambasadei R.P. Bulgaria.

FILMUL ROMÂNESC „IN SAT LA NOI"

Deunăzi, Hotărîrea Comitetului Central al P.M.R. asupra muncii pe tărâmul construirii gospodăriilor agricole și al întovărășirilor agricole, anunța că până astăzi au fost înființate 1.083 gospodării agricole colective cuprinzând 73.438 familii.

Astfel s'au făcut primii pași, pe drumul transformării socialiste a agriculturii fără de care nu este posibilă crearea unei vieți mai bune pentru cei ce muncesc.

In spatele acestor cifre stă o măreață epopee ai cărei eroi pozitivi, țăranii muncitori, și-au croit cu greu drum spre viața cea nouă, în ciuda hainilor chiaburi.

Fiecare membru din cele 73.438 de familii care au rupt cu trecutul întunecos, a avut de luptat cu el însuși sau cu cei care aveau interesul ca zorile unei vieți noi să întârzie a sosi.

Fiecare din cele 1083 gospodării agricole colective își are istoria sa plină de frământări.

Noul film al cinematografiei noastre „In sat la noi", prezintă istoria unei astfel de gospodării agricole colective: cea din comuna Măgura.

Meritul principal al filmului este că se ridică la înălțimea generalizării, păstrând elementele caracteristice luptei pentru înființarea unei gospodării agricole colective.

Astfel și colectiviștii din comuna Berveni și cei din Lenauheim sau Ialomița vor recunoaște propria lor luptă în istoria gospodăriei agricole prezentată de film.

Poate chiaburii din comuna Berveni nu se numeau Scăpău ci Onofrei sau Dobran, dar ei erau călăuziți de același gând: să zădărnicească cu orice preț înființarea gospodăriei colective.

Poate că în Berveni sau Ialomița nu există vreun moș Ion Lepădat, dar precis că există oameni asemănători lui, oameni cari ca și „moș Ion" sunt sătui de viața plină de lipsuri pe care au îndurat-o și vor să-și făurească o viață nouă.

Prezentând istoria gospodăriei colective din Măgura, filmul arată procesul de reunire a gospodăriilor individuale în gospodării colective, cu toate problemele ce se ivesc în cursul acestei transformări.

★

In satul Măgura, sătenii muncitori au suferit de când se știu; vor un trai mai bun, mai omenesc. Treziți la viață vor azi să-și zidească case mari cu ferestre largi, să-și crească copiii la creșe, să aibă casa îndestulată, să cunoască lumina slovelor și binefacerile științei.

Scenă din filmul „IN SAT LA NOI"

Luminați de Partidul clasei muncitoare, cei mai buni și mai hotărîți țărani muncitori din Măgura au înțeles că pe ogorul fărâmițat nu vor putea înfăptui niciodată toate acestea.

Conduși de organizația de partid, ei au început lupta pentru ca și satul lor să pornească pe drumul îmbelșugat al agriculturii socialiste.

Iat-o pe Maria care prin munca sa a umplut de când se știe, chimirul bogătanului Scăpău. Urgia războiului i-a ucis bărbatul, obida a devenit mai grea. Maria a văzut că muguri de viață nouă au început să înflorească și pe plaiurile noastre. A înțeles că oamenii au puterea să grăbească înflorirea acestor muguri. Deaceea Maria luptă pentru înființarea gospodăriei agricole colective, pentru ca fiul ei, să nu mai cunoască rușinea umilinței, apăsarea sărăciei.

Moș Ion Lepădat este și el dintre acei cari au înțeles rostul vremurilor noi. El a cunoscut harapnicul logofătului, socoteala pârtinitoare a boierului, jaful chiaburesc. A trecut prin focul a două războaie. A trăit din greu. Acum, în amurgul vieții, cu puterile slăbite dar cu inima tot tânără, vrea să mai apuce câteva zile însorite, în gospodăria agricolă colectivă. Nici Mihăilă, argatul lui Scăpău nu era mai puțin nemulțumit cu viața dusă în trecut. Munca sa din zori până în noapte era răsplătită de bogătan cu o coajă de mămăligă.

In suflet, Mihăilă mai purta un „of". Dumitru, feciorul lui Scăpău pusese ochii pe Leana sa dragă. In ciuda dorinței Leanei care-l iubea pe Mihăilă, tatăl ei Pantelimon dorea s'o dea „mai bine după stăpân decât după slugă".

Ristea, țăran mijlocaș, fost prizonier în Uniunea Sovietică, povestește adesea sătenilor despre viața fericită a colhoznicilor.

In fruntea luptei pentru colectiv stă țăranul sărac Sârbu, secretarul organizației de partid, cinstit și iubit de țăranii muncitori. Lupta pentru „colectiv" nu este ușoară. Chiaburii satului încearcă cu îndârjire și viclenie să împiedice înființarea „colectivei", căci viața nouă și înfloritoare pe care țărănimea muncitoare o va clădi, înfrățindu-și ogoarele, le va grăbi sfârșitul.

Dușmanii „colectivei" sunt conduși de Scăpău, care luptă cu vicleșug, vrând să-și ascundă veninul sub o mască mieroasă și prietenoasă.

Lupta pentru „colectivă" ar fi fost mai ușoară dacă nu ar fi existat, chiar printre oamenii cinstiți din sat, unii care să șovăe încă. Ei nu au hotărîrea să se despartă de micul lor ogor. Dintre aceștia sunt Pantelimon și Avram.

Până la urmă, și acești șovăelnici se alătură celor mulți. Pe Pantelimon îl hotărăște mai mult tapta mârșavă a dușmanilor „colectivei" cari au ucis pe la spate pe bătrânul Ion Lepădat pentru a intimida colectiviștii. In acele zile grele este trimis la Măgura ca organizator de partid al gospodăriei agricole colective Ion Lepădat, fiul bătrânului ucis.

Cu hotărîrea și încrederea activistului de partid, a luptătorului pentru o viață mai bună, Ion Lepădat reușește să lămurească și pe cei șovăelnici.

In sat la Măgura este sărbătoare, țăranii muncitori și-au unit ogoarele, clădind o gospodărie nouă. Dar în Măgura mai este o sărbătoare: Mihăilă se însoară cu aleasa inimii lui. Sătenii se'nveselesc la nunta lui Mihăilă și a Lenei. Joacă, cântă, și gândesc împreună la viața nouă pe care au purces să și-o clădească.

★

Filmul „In sat la noi" ridică cu curaj probleme legate de transformarea socialistă a agriculturii.

Spectatorul învață din film că în lupta pentru socialism la sate sunt două tabere: de o parte țărănimea muncitoare, luminată și condusă de Partidul clasei muncitoare, care a înțeles foloasele muncii în comun, asemeni lui Mihăilă, Lepădat, Sârbu și alții, iar de cealaltă parte chiaburii și uneltele lor, pentru care viața nouă a „colectivei" înseamnă eliberarea țărănimii de sub orice exploatare. Mai sunt cei nehotărîți, șovăelnici, deobicei țărani mijlocași, oameni cinstiți dar cari așa cum spune Pantelimon, nu vor să fie „nici cu aia, nici cu aia".

Aceștia șovăe, așa cum reiese din film, pentrucă nu se hotărăsc să se despartă de petecul lor de pământ. Apoi amăgelile chiaburilor îi atrag, iar minciunile lor îi înspăimântă. Până în cele din urmă, asemeni lui Pantelimon și Avram, aceștia sfârșesc prin a înțelege foloasele gospodăriei colec-

Alexandru Drucan

(Continuare în pag. 4-a)

GRIJA PENTRU ȘCOALA LOR

— Pe urmele unei scrisori primite la redacție —

Pe Pușcașu Dan mecanic din Urlați, l-am găsit acasă după adresa pusă pe scrisoarea pe care ne-o trimisese la ziar.

Este tată a doi copii, Niculae de 10 ani și Bujor de 12 ani, unul în cl. IV-a și celălalt în cl. VI-a.

Pe Pușcașu Dan l-a frământat încă de anul trecut problema încălzirii școlii din Urlați.

La fel ca mulți părinți din Urlați a pus și el mâna pe lopată și a săpat șanțul în care au fost introduse conductele de gaze. Dar toată lucrarea s'a oprit la poarta școlii fiindcă pentru câteva sute de metri de țeavă nu s'a mai găsit inițiativă din partea Sfatului Popular. In iarna trecută, școala n'a fost bine încălzită. Sălile mari de clasă se încălzeau cu greu.

Iarna blândă din anul trecut s'a dus și-acum la începutul toamnei părinții s'au gândit din nou la problema încălzitului școlii. Așa s'a făcut că mecanicul Pușcașu Dan după ce a insistat la cei în drept din Urlați a sesizat acum câtva timp ziarul nostru că gazul arde doar la câțiva metri de școală dar în școală nu intră!

Și astfel la sesizarea cetățeanului Pușcașu iată-ne în Urlați

La Sfatul Popular al raionului am găsit pe secretar. I-am cerut lămuriri asupra situației încălzitului școlii! A scos un tabel după care a spus:

„Pentru cele două școli și grădiniță avem programate 7900 kgr. lemne".

—„Și gaze nu s'ar putea introduce?"

După o discuție care a durat câtva timp și la care au participat secretarul, un alt membru în Comitetul Executiv al Sfatului și șeful secției gospodăriei locale, s'a ajuns la rezultatul că pentru cei 400 metri de țeavă de 2 țoli nu există fonduri și că deci iarna aceasta încălzirea va fi făcută tot cu lemne.

După câteva ore stând de vorbă cu învățătoarea Vasilescu și mecanicul Pușcașu Dan am aflat că secretarul Sfatului Popular al orașului a comunicat la deschiderea cursurilor școlare că vor fi introduse gaze la școală, dar numai în 4 clase și nu în toate cele 6 clase.

Desigur că introducerea gazelor ar fi o treabă foarte bună și ar mulțumi pe părinți care știu că acum copiii vor avea căldura necesară.

Desigur că pe scară locală se vor procura restul de materiale pentru celelalte două clase astfel ca să fie făcută o treabă bună în întregime și că pe viitor va exista o legătură mai strânsă între cele **două Sfaturi Populare, al raionului și al orașului, care nu sunt despărțite decât de 100 metri.** Dacă va fi așa, atunci lemnele destinate școlii vor avea o altă întrebuințare acolo unde va fi necesar.